

Tento návod, postup P. Kentenicha mi může pomoci dokázat být milosrdnou. Předně být milosrdná k sobě. Myslím si, že jen když dokážu být milosrdná k sobě, milovat sebe, pak dokážu být milosrdná a milovat druhé. Ale nikdy se mi to úplně nepodaří, pokud se nedokážu otevřít MILOSRDNÉ BOŽÍ LÁSCĚ. A Velikonoce nám pomáhají pochopit velikost Boží lásky k lidem. Ježíš, ač bez hříchu umírá na kříži za moje, tvoje hříchy.

„Ale když otevřeme Písmo svaté, setkáme se s větičkou, která nám otevře svět. Ta malá větička říká: Super omnia haec misericordia eius. (Srov. Ž 145,9: Nade vším, co učinil, se slitovává.) Nad všemi vlastnostmi stojí milosrdná láska; přesahuje všechno, všechno ostatní. Tedy milosrdná láska, nejen prostě láska! Bůh ví, že jsem slabý. Bůh ví, že mám své limity. Bůh ví, že na mně leží dědičný hřích. Bůh ví, že jsem nesčetněkrát osobně hřešil. A teď? Jeho milosrdná láska ke mně říká Ano.“

P. Kentenich: přednáška pro rodiny, Milwaukee, 18.1.1957

Nyní se vracím k oslovení. Pkusme se být přátelé. Vidět kolem sebe přátele. Být milosrdní. Není to jednoduché, někdy nejvíce s těmi nejbližšími. Ale vzpomeňme si na papeže Františka a jeho jedinečnou schopnost vidět potřeby lidí kolem sebe. A zvláště u těch nejobyčejnějších.

Vyprošuji vám požehnanou velikonoční dobu a dary Ducha svatého pro vás a vaše blízké

Za institut schönstattských rodin
Martina Purová

ÚKOLY:

- 1 Podívat na své zkušenosti s vlastními slabostmi a hříchy ve světle Božím podle návodu P. Kentenicha
- 2 Pokusit se, po určitou dobu, být milosrdní k druhým a k sobě. Vidět jejich skutečné potřeby (ne ty které si myslím já, že má).

Použitá literatura:

Pod láskyplným pohledem milosrdného Otce, Peter Wolf

Vydává Schönstattské hnutí a texty všech čísel tohoto měsíčníku V úmluvě lásky je možné si stáhnout na www.schoenstatt.cz

V ÚMLUVĚ LÁSKY

INSPIRACE K 18. V MĚSÍCI PRO
ŽIVOT ZE SCHÖNSTATTSKÉ
SPIRITUALITY

KVĚTEN 2025 č. 77

Milosrdenství

Milí přátelé,
přemýšlela jsem nad oslovením a pak vybrala oslovení přátel. Většinu z vás neznám a vy neznáte mě, ale k tématu, které jsem si vybrala mi toto oslovení „sedí“.

Máme velikonoční dobu, která je hodně jiná než předchozí, řekla bych intenzivnější. Možná nám i kladla nečekané otázky spojené s tím, jak vnímám církev, jaká by měla být, ... Proč se objevily tyto otázky? Protože na Velikonoční pondělí odešel papež František k našemu Otci. A najednou se celý svět o něj zajímal – co dělal, co říkal, ... A začali jsme se ptát, jaký má být ten nový? Jakou chci církev, kde mi bude dobře? Je dobře občas se zastavit a ptát se: Co chci? Co je důležité pro mě, církev, svět? Jak přiblížit druhým Krista, Boha? Jaká cesta je správná? Důležitou odpovědí na tyto otázky byl papež František (jeho život, poselství).

PAPEŽ MILOSRDENSTVÍ, tak byl nazýván. A nad tím bych se chtěla zamyslet.

Milosrdenství je slovo, které slycháme často, třeba i o něm často mluvíme. Ale CO TO VLASTNĚ JE? Jak se má projevovat mé milosrdenství?

Milosrdenství je hlavně láska. Láska, která odpouští, nehodnotí, která je trpělivá, laskavá, nezávidí, nevychloubá se a není domýšlivá. Nejedná nečestně, nehledá svůj prospěch, nedá se vydráždit, nepočítá křivdy... JSEM TAKOVÉ LÁSKY SCHOPNÁ? Velmi často ne, protože narážím na své limity, své nedokonalosti, své nedostatky, své hříchy. Co s tím mám dělat? Odpověď nám dal P. Kentenich v přednášce pro terciát v USA v roce 1952. Podívat na své zkušenosti s vlastními slabostmi a hříchy ve světle Božím a zacházeli sami se sebou **milosrdně**. A přidá-

vá mám k tomu ještě návod, jak postupovat:

Čtyři způsoby, jak nemám reagovat:

„Za prvé: Nemáme se divit. Čemu se nemáme divit? Že jsme ve svém životě udělali tolik hloupostí. Věříme sice pravdě o tajemství dědičného hříchu hlavou, ale ne srdcem. Co to znamená: ne srdcem? Podívejte, často se divíme, že jsme upadli tady a támhle. ... Nedivit se; nanejdříve se učit podívat tomu, že to dopadlo ještě tak dobře, učit se podívat tomu, že je ve mně ještě tolik ušlechtilého.

Za druhé: Neupadnout do zmatku. Jsou období, kdy zase cítíme, jak ohromně daleko jsme od ideálu. A pak je tu prostě nebezpečí zmatku, obzvláště když už jsme starší a světlo věčnosti září do našeho života silněji. Pak přichází určitá nouze: Ano, co – co, co, co potom? Vidíte, že musíme sami sebe vychovat k tomu, abychom se svými slabostmi nikdy nedali zmást.

Za třetí: Neztratit odvahu. – To samo o sobě je asi nejrafinovanější ďáblův trik. Ctižádostiví lidé, kteří pochybili a kteří pak ztratili odvahu, se musejí rozpomenout na staré přísloví: *Ďábel loví v kalných vodách.*

Za čtvrté – to tedy zní trochu zvláště: **Nezabydlet se.** Co to znamená, nezabydlet se? Neříct si prostě: Ano, a „když mají záložáci volno, pak mají záložáci volno!“ Co to znamená? Historie je prostě taková, stejně se mi to pořád nedaří – takže nechám to být! Už se tomu nebráním; prostě to spolknout, třeba povrchnost, bezduchost, nedokonalost, hřích – jako vodu. Musím se tomu stále znovu vzpírat! Samozřejmě, když to nedokážu, pak už jsem to všechno uznal. Když už se proti tomu nebráním, pak je člověk samozřejmě ztracen. To je tedy negativní způsob.“

Čtyři způsoby, jak zacházet s vlastním selháním:

„Za prvé: Mám se stát zázrakem pokory. Nejen pokorným člově-

kem, ale zázrakem pokory. Zázrak pokory, co znamená? Radostné přitakání mé nepatrnosti. A na tom strašně moc záleží. ... Toto čestné Ano, alespoň vnitřně před Bohem, že jsem tu a tam byl trochu darebák. Dokonce, moji milí spolubratři, se nemusíme ani moc ostýchat, když tak občas trochu vychováváme sami sebe, použít vůči sobě i tvrdé výrazy – duše tak bude svobodnější –, takřikajíc si sami vynadat a říct: Podívej, to a to zase!

Za druhé: Stát se zázrakem důvěry. Víte, jen uznat své ubohosti, z to-ho člověk onemocní. Velký vý-znam má, že se učíme, zatímco Bůh nás shazuje z našich vlastních chůd, rychle přijít na Božích chůdách. A mezitím, v mezistádiu, visíme tak trochu ve vzduchu. Nejde to vždycky tak rychle. Kdy-bychom mohli odvážně udělat skok – rychle na jeho chůdy! –, kdyby tedy zázrak pokory byl doplněn zázrakem důvěry, pak byste viděli, co to je postoj zdravé duše! Pak byste viděli, že to prostě je – jak

jen to mám říct? – základní postoj vůči Bohu. Na jedné straně pocit nebýt nic a nikdo, na druhé straně pocit – ano skoro bych chtěl říct – být všehomírem a veškerenstvem.

Za třetí: Měl bych se také snažit stát se zázrakem trpělivosti. Za prvé zázrakem trpělivosti s mými bližními. Je to tak, že? Když sám osobně bojuji a vidím, jak těžké je zvládnout nějaký pud, pak se pomalu naučím rozumět svému spolubratrovi, nebo členovi mého společenství – farníkovi, člověku, o kterého se mám starat; to přece nejde ze dne na den. ... To samé také platí: Mít trpělivost sám se sebou. ... Mám odvahu začít zase od začátku. Milionkrát se to nepovedlo – ale mám odvahu začít znovu. Vidíte, to patří do této oblasti: Mít trpělivost se sebou samým.

Za čtvrté: Stát se zázrakem lásky. Proč zázrakem lásky?

Jestliže mi Bůh neodejme svou lásku, ačkoliv jsem ho tak často zklamal, vidíte, pak mi dává i odvahu znovu ho milovat.“